

Innvielsens vei

Den sanne forståelse av ordet initiasjon (innvielse) ligger skjult i ordet selv. Initiasjon vil si å ta et initiativ i den retning som ikke forstås av menneskene i sin alminnelighet. Derfor trengs det en viss grad av mot for å initieres, og en trang til å gå fremad åndelig. Allikevel ser det ikke ut som om dette er veien for alle og enhver her i livet. En murids (elev, disippel) første plikt er å ikke la seg rokke i sin tro på grunn av andres innflytelse, eller av noe som måtte sies mot den vei han har valgt. Man må ikke tillate noen å gjøre en motløs. Muriden må være så fast i troen på sin vei, at selv om den hele verden sier: "Denne vei er gal", så må muriden si: "Dette er den rette vei". Og om noen ville si: "Dette vil ta deg minst tusen år, ja kanskje mere", så må muriden være i stand til å svare: "Selv om det tar tusen år, så vil jeg ha tålmodighet til å gjennomgå dette". Derfor sies det i det persiske språk, at det er et arbeid for en Baz; en Himmelens veifarer. På denne vei er mot, standhaftighet og tålmodighet de viktigste ting. Ved siden av dette trenges også tillit til den lærer fra hvem man har mottatt initiasjonen, samt forståelse av disiplinens ide. I Østen hvor disippelskapets vei har vært forstått gjennom tusener av år, er disse ting ansett som meget viktige og ønskelige å motta fra lærerens hånd. Der har de tilegnet seg forståelsen av disiplin og tillit til sin lærer i den fulle utstrekning. Hvor få det er i denne verden som følger tillit. Det som er nødvendig er ikke bare å ha tillit til en annen, selv til læreren, men til seg selv. Ingen er i stand til å nære en full tillit til seg selv, som ikke i sitt liv har oppnådd å nære tillit til en annen. Det spørsmål vil kanskje stilles: "Hvis vi har tillit, og vår tillit var feilaktig anbrakt, ville vi så ikke føle oss skuffet?" Svaret er: "Vi må føle tillit for tillitens skyld og ikke for hva vi oppnår eller for de frukter det muligens bringer." Det er den høyeste grad av tillit som er den største kraft som finnes i verden. Mangel på tillit er svakhet, selv om du har tapt gjennom tillit, så er likevel din kraft øket og den er større enn om du muligens hadde vunnet uten å ha utviklet tillit. Tålmodighet er også nødvendig på veien. Kanskje det vil forbause deg når jeg forteller at etter min initiasjon i Sufi-ordenen, etter at jeg seks måneder stadig hadde besøkt min Murshid, så han engang etter seks måneders forløp et ord med hensyn til Sufismen. Det vil kanskje more dere enda mere, at så snart jeg tok opp min notisbok, gikk han straks over til å tale om et annet emne. Da var det avsluttet. En setning etter seks måneders forløp. Mange vil kanskje tenkte: "For en lang tid, å sitte seks måneder foran sin lærer uten noen undervisning." Men kjære venner, det er ikke ord, det er noe annet. Hvis ord var nok, så finnes det biblioteker fulle av bøker om okkultisme. Det er livet selv, det er den levende. Den som lever et initiasjonens liv, han lever selv og bringer andre som kommer i kontakt med ham til å leve. Husk derfor at du er initiert i Sufi-ordenen, ikke spesielt for studium, men for å forstå og praktisere det som virkelig menes med disippelskap. Med hensyn til disiplin vil jeg si; at enhver som mangler forståelse av disiplin, han er også blottet for den kraft som selvkontroll gir. Det er disiplin som lærer en å finne frem til idealet, og idealet er selvdisiplin. Det er soldaten som kan bli en god kaptein. I gamle dager pleide kongen å sende sine sønner for å tjenestegjøre som soldater, for at de derved skulle lære hva som virkelig menes med disiplin. Initiasjonens vei er egoets trening, og det er selvdisiplin som læres på disippelskapets vei.

Nå kommer det et spørsmål: "Hva blir en undervist i på initiasjonens vei? Hva må vårt mål være, hva kan vi vente oss av dette? Er det at vi skal bli gode, sunne, magnetiske, fyllte av kraft? Eller at vi kanskje blir psykisk utviklet eller clairvoyant?" Du behøver ikke nødvendigvis bli noe av dette, skjønt alle disse ting vil utvikles naturlig hos deg, men streb ikke etter disse ting. Tenk deg at du utviklet kraft, og at du så ikke visste hvordan du skulle anvende den. Følgene ville bli ødeleggende. Forutsett at du utviklet magnetisme, og at du ved denne kraft tiltrakk alt, både godt og ondt. Baketter ville det sikkert bli meget vanskelig for deg å frigjøre deg for det du hadde tiltrukket ved din egen kraft! Eller sett for eksempel at du er meget god, så god at alle og enhver misbruker deg. For god til å leve i denne verden. Da

ville du bare bli en byrde for deg selv. Disse ting må derfor ikke søkes ved initiasjonen. Bestrebelsen må gå ut på å finne Gud inne i deg selv, å trenge dypt inn i deg selv, slik at du blir i stand til å komme i kontakt med det hele vesens enhet. Det er mot dette mål du arbeider ved initiasjonens kraft, slik at du ut fra ditt eget indre mottar all den inspirasjon og velsignelse som trengs for hele ditt liv.

For oppnåelsen av dette er to ting nødvendige; den ene er at du gjør de øvelser som gis deg regelmessig med hjerte og sjel, den andre at de studier som gis ikke må sees på bare som en liten lesning, men at man må grunne over hvert eneste ord. Og jo mere du grunner over dem, desto mere vil de evne å åpne ditt hjerte. Det å lese er en ting, kontemplasjon er noe annet. Og over våre gathas må det kontempleres. Oppfatt ikke selv det simpleste ord eller selv den enkleste setning som enkel. Tenk på Hinduene, Kineserne, Perserne som i tusener av år, gjennom generasjoner, stadig har kontemplert over de skrifter som de anså for hellige, og aldri er blitt trette av dem.